GOVOR IMAMA ALIJA O POSLANICIMA

Tumačeći prvu hutbu u Stazi rječitosti vidjeli smo da Imam Ali a.s. u njoj slijedi jedan logičan niz predočavanja stvaranja svijeta, čovjeka, meleka da bi stigao na kraju do slanja poslanika.

Tekst hutbe glasi:

"Iz potomstva njegova (Adema a.s.) Uzvišeni je izabrao vjerovjesnike..."

Kada se kaže da je izabrao vjerovjesnike, to znači da svi ljudi nemaju potencijala i moći da ispune zavjet dat Bogu, već samo jedna mala skupina koja je izabrana za vjerovjesnike.

U suri Ja-sin kaže se:

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِي

O sinovi Ademovi, zar vam nisam naredio: "Ne klanjajte se šejtanu, on vam je neprijatelj otvoreni."

Iz ovog ajeta postaje jasno da je Allah dž.š. sa svima napravio isti zavjet, ali ga je većina ljudi prekršila.

Nastavak hutbe glasi:

"I uzeo je jamstvo njihovo za objavu Svoju."

Ovdje vidimo jedno drugo dodatno jamstvo i poseban zavjet i za nošenje poruke Božije kao obavezu njihovu. Nastavak hutbe govori u kojem je vremenu Allah dž.š. uzeo ovaj ugovor od poslanika:

“Tokom vremena mnogi su ljudi iznevjerili povjerenje Božije, zanemarili pravo Njegovo i pomiješali utvare zajedno s Njim. Šejtan ih je odvratio od poznavanja Njega i držao ih daleko od služenja Njemu. Onda im je Allah uputio poslanike svoje i niz vjerovjesnika Svojih da bi ispunili prisegu stvaranja prvotnog, da bi ih podsjetili na dar Njegov zaboravljeni, da bi ih potakli poučavanjem, da bi im otkrili skrivena svjetla spoznaje, da bi im pokazali znake svemoći Njegove.“ Čovjek koji slijedi šejtana sam sebi pravi koprene od kojih ne može vidjeti više zbilje. Poslanici su dolazili zato da bi nam uklonili te zastore, otvorili srčane oči i pogled usmjerili ka višim zbiljama i Božijim znakovima.

Imam Ali a.s. nabraja neke od znakova Božijih, a to su:

“Nebesa uzdignuta nad njima, zemlju rasprostrtu pod njima, sredstva za život kojima su opskrbljeni, smrt koja ih zaustavlja, poteškoće koje ih troše i nezgode koje se nad njima smjenjuju.”

Ako bi čovjek uspio srčanim očima posmatrati sve ove znakove, on to ne bi vidio kao poteškoće, već kao znakove Božije. Takvo šta očituje se i u događajima Kerbele, kada je hazreti Zejneb bila suočena s Jezidom. Jezid, pošto ju je htio osramotiti i poniziti, obrati joj se sljedećim riječima:

“A zar ne vidjeste kako se Allah sa vama ponese?” Ona na to reče: “Ja ništa ne vidjeh osim ljepote.” Hazreti Zejneb vidi zbilje i znakove Božije i njoj takvoj to nije ružno već već lijepo.

Imam Husejn a.s. na dan Ašure u svim teškoćama na mjestu pogibije svoje obraća se Bogu:

“Sve što je od Tebe, Bože, lijepo je.”

U nastavku hutbe Imam Ali a.s. kaže:

“Allah nije nikada dopustio da stvorovi Njegovi ostanu bez Vjerovjesnika poslatog od Njega ili bez poslanice spuštene od Njega ili bez dokaza obvezujućeg ili puta jasnog.”

Nijednog trenutka ljudski rod, od Adema a.s. pa do posljednjeg ćovjeka neće biti bez Božijeg dokaza. To bi značilo da, ako se jedan vjerovjesnik nalazi u nekom području, tom narodu obaveza je da Božija poruka, na neki način, stigne i do drugih ljudi.

Imam Ali a.s. u nastavku nam približava poslanike:

“Ti poslanici bijahu takvi da se ne osjećahu slabima zato što ih bijaše malo a poricatelja njihovih mnogo.”

Nije ih u njihovu poslu i obavezi veliki broj neprijatelja ometao da osjete slabost prilikom obavljanja svog posla.

Nastavak hutbe glasi:

“Među njima je bio ili prethodnik koji bi imenovao sljedećega ili sljedeći kojega je predstavio prethodnik.”

Svaki vjerovjesnik koji bi došao, ljudima bi prenosio ime budućeg vjerovjesnika, a taj budući potvrđivao bi istinitost pre-thodnog.

“I tako su protjecala vremena i prolazila razdoblja njihova; očevi su odlazili, a sinovi su zauzimali mjesta njihova, sve dok Allah nije posalo Muhammeda – neka je blagoslov Božiji na nj i na porodicu njegovu – kao vjerovjesnika Svoga u ispunjenju obe¬ćanja datog i upotpunjenju vjerovjesništva. Svjedočenje za nj bilo je uzeto od svih vjerovjesnika. Lik njegov bio je dobro poznat, a rođenje njegovo časno.”

U ovom dijelu Imam Ali a.s. predočava nam situaciju pred samo rođenje našeg Poslanika s.a.v.a. U godini u kojoj je rođen Poslanik s.a.v.a. desilo se nekoliko velikih događaja, kao što su poraz Abrahine vojske koja je pošla sa slonovima srušiti Kabu, ili rušenje prijestolja perzijskog carstva.

Nastavak hutbe glasi:

“Ljudi na Zemlji u to doba bijahu razdijeljeni u sljedbe različite, ciljevi im bijahu razdvojeni, a puti mnogostruki. Oni su ili upoređivali Boga sa stvorovima Njegovim, ili iskrivljavali imena Njegova, ili se obraćali drugima pored Njega. Preko njega On ih je izveo iz zablude i izvukao iz neznanja.

Potom je Uzvišeni dodijelio Muhammedu – Allah blagoslovio njega i potomstvo njegovo – susret sa Sobom i odredio da mu pripadne ono što je u Njega, počastio ga odlaskom sa svijeta ovog i ostavljanjem mjesta iskušavanja. On ga je zato povukao Sebi s počašću. Neka Allah blagoslovi njega i potomstvo njegovo! Ali, On je vama ostavio isto što su drugi vjerovjesnici ostavljali narodima svojim, jer ih vjerovjesnici ne ostavljahu neuslužene, bez puta jasnoga i bez znaka postojanog.”